

УДК 811.134.2'272

DOI <https://doi.org/10.26661/2414-1135-2025-98-18>

МОВЛЕННЄВИЙ АКТ ЗАПРОШЕННЯ ТА ЙОГО РЕАЛІЗАЦІЯ ЗАСОБАМИ ІСПАНСЬКОЇ МОВИ

Третяк Ю. Ю.

*кандидат філологічних наук,
доцент кафедри романської філології і перекладу
Запорізький національний університет
вул. Університетська, 66, Запоріжжя, Україна
orcid.org/0009-0000-7155-3524
Karaguina.tretyak@gmail.com*

Довганюк К. О.

*магістр першого року навчання
Запорізький національний університет
вул. Університетська, 66, Запоріжжя, Україна
orcid.org/0009-0004-5287-5076
missksy17@gmail.com*

Ключові слова: мовленнєвий акт, директиви, реквестиви, мовленнєвий акт запрошення, мовець, адресат.

У статті представлено результати лінгвопрагматичного дослідження мовленнєвого акту запрошення, актуалізованого засобами сучасної іспанської мови. Розкрито сутність поняття «мовленнєвий акт запрошення», визначено його місце в системі мовленнєвих актів іспанської мови, виявлено специфіку реалізації мовленнєвого акту запрошення в іспаномовній лінгвокультурі.

Мовленнєвий акт розглядається як мовленнєва дія, що виконується мовцем із певною метою; мінімальна одиниця мовленнєвої діяльності. Здійснюючи мовленнєвий акт, мовець прагне досягти певних цілей, вплинути на свідомість і поведінку адресата.

Запрошення визначаємо як прохання або пропозицію зробити що-небудь, прийти, приїхати кудись, взяти участь у чомусь.

Мовленнєвий акт запрошення відносимо до директивно-реквестивних мовленнєвих актів, адже він має на меті спонукати адресата робити що-небудь, припускає наявність у мовця відповідного бажання, а його пропозиціональний зміст завжди полягає у тому, що адресат учинить певну дію в майбутньому.

Установлено, що запрошення іспанською мовою може набувати форми прямих і непрямих мовленнєвих актів. Уживання тих чи інших форм запрошення визначається, насамперед, параметрами комунікативної ситуації і залежить від кореляцій «офіційна/неофіційна ситуація спілкування», «симетричні/комплементарні відносини», «щирість/формальність запрошення».

За прагматичною функцією розрізняємо справжні та вдавані запрошення. Останні часто діють як показні або ритуальні. Такі запрошення не супроводжуються обговоренням деталей, їхня мета є фатичною. На прагматичному рівні такі запрошення є лише висловлюваннями добрих намірів і не більше, їхня прагматична функція – демонстрація уваги і симпатії того, хто говорить до співрозмовника.

Іспанська мова відрізняється широким спектром лексико-граматичних засобів вираження запрошення. Відповіддю на запрошення виступають мовленнєві акти згоди і відмови різного ступеню категоричності. Відмови, як і запрошення, можуть бути справжніми і вдаваними.

SPEECH ACT OF INVITATION AND ITS PERFORMING IN THE SPANISH LANGUAGE

Tretyak Yu. Yu.

*Candidate of Philological Sciences,
Associate Professor at the Department of Romance Philology and Translation
Zaporizhzhia National University
Universytetska str., 66, Zaporizhzhia, Ukraine
orcid.org/0009-0000-7155-3524
Karaguina.tretyak@gmail.com*

Dovganyuk K. O.

*First Year of the Master's Programme
Zaporizhzhia National University
Universytetska str., 66, Zaporizhzhia, Ukraine
orcid.org/0009-0004-5287-5076
missksyl7@gmail.com*

Key words: *speech act, directives, requisitions, speech act of invitation, speaker, addressee.*

The article presents the results of a linguopragmatic study of the speech act of invitation, actualized by the means of the modern Spanish language. The essence of the concept of «speech act of invitation» is revealed, its place in the system of speech acts of the Spanish language is determined, and the specifics of the implementation of the speech act of invitation in the Spanish-speaking linguistic culture are revealed.

A speech act is considered as a speech action performed by a speaker with a specific purpose; the minimum unit of speech activity. By performing a speech act, the speaker seeks to achieve certain goals, to influence the consciousness and behavior of the addressee.

An invitation is defined as a request or offer to do something, to come, to arrive somewhere, to participate in something.

The speech act of invitation is classified as directive-requestive speech acts, because it aims to encourage the addressee to do something, assumes the speaker has a corresponding desire, and its propositional content always consists in the addressee performing a certain action in the future.

It has been established that an invitation in Spanish can take the form of direct and indirect speech acts. The use of certain forms of invitation is determined primarily by the parameters of the communicative situation and depends on the correlations «official/informal communication situation», «symmetrical/complementary relations», «sincerity/formality of the invitation».

According to the pragmatic function, we distinguish real and feigned invitations. The latter are often represented as ostensible or ritual ones. Such invitations are not followed by a discussion of details, their purpose is phatic. At the pragmatic level, such invitations are only expressions of good intentions and nothing more, their pragmatic function is demonstration of attention and sympathy of the speaker to the interlocutor.

The Spanish language is distinguished by a wide range of lexical and grammatical means of expressing invitations. The response to invitations is speech acts of consent and refusal of varying degrees of categoricity. Refusals, as well as invitations, can be real or feigned.

Постановка проблеми. Комунікація є невід’ємним елементом життя, а швидкоплинні глобалізаційні процеси виводять її на новий міжкультурний рівень. Така міжкультурна комунікація передбачає взаємодію з представниками інших мов і культур, де власне культура має значний вплив на манеру спілкування. Тож для ефективної взаємодії з представниками інших культур важливо враховувати культурно-спричинені відмінності, зокрема у цінностях, традиціях, патернах поведінки, мовленнєві особливості. Актуальність нашого дослідження зумовлена значущістю проблем, що стосуються взаємодії мови та культури, соціальних інтеракцій, зокрема таких важливих питань комунікації, як норми вербальної поведінки, мовні засоби регулювання та гармонізації спілкування, а також необхідністю узагальнення та систематизації фактів, що розкривають етнокультурні особливості комунікативної поведінки представників іспанської лінгвокультури. Розв’язання цих та інших питань комунікативної лінгвістики і лінгвокультурології сприятимуть розширенню відомостей стосовно культури мовлення, мовленнєвого етикету, перебігу процесів лінгвокультурної взаємодії, поглибленню знань про співвідношення мови, культури й комунікації.

Теоретичну основу представленого дослідження становить теорія мовленнєвих актів (далі – МА), адже важливим аспектом вивчення будь-яких комунікативних практик є вирізнення прагматичного компоненту та його взаємодії із власне інформативним у складній структурі повідомлення, започатковане ще Ш. Баллі у його відомому розрізненні модусу і диктуму у складі висловлення [Баллі, 1955, с. 43–48] і розвинену в теорії висловлення Е. Бенвеніста.

Теорія МА є ядром сучасної прагматики і вже давно перебуває у фокусі уваги мовознавців. Дослідники визначають МА як цілеспрямовану мовленнєву дію, що здійснюється згідно з принципами і правилами мовленнєвої поведінки, прийнятими в певному суспільстві та до складу якої входять локуція, ілокуція та перлокуція [Searle 1979; Searle 1985; Карабан, 1989; Почепцов, 1988].

Як відомо, основу теорії МА було закладено Дж. Остіном і Дж. Серлем у площині логіко-філософських досліджень. Ці напрацювання сьогодні значно поглиблюються, поєднуючись із конверсативним, лінгвокогнітивним, дискурсивним, лінгвокомунікативним, крос-культурним аналізом. Учені переглядають принципи класифікації МА, застосовуючи ширші соціокультурні підходи і виводячи проблематику мовленнєвих жанрів до соціоконструювального рівня, як це робить Дж. Серль у своїй праці [Searle, 2010]. А. Вежбицька ставить під питання універсальність МА, на чому наголошували засновники цієї теорії. На думку дослідниці, саме в річищі крос-культур-

ної прагматики виявляється їхня культурно маркована специфіка, що зумовлено різними ціннісними орієнтирами в різних культурах [Wierzbicka, 1987]. Вітчизняні мовознавці розвивають теорію МА, вирішуючи загальнотеоретичні питання [Карабан, 1989; Почепцов, 1988] та поглиблено досліджуючи окремі МА, зокрема: експресивні [Пожар, 2022], оцінні [Приходько, 2017], фатичні [Павлик, 2015], погрози [Панчук, Матвейко, 2024], вибачення, подяки [Ківенко, 2018], компліменту [Книшова, Михайлова, 2020], осуду [Коваленко, 2017], прохання [Кузенна, 2012]. Вивчаються МА і в перекладознавчому аспекті [Пасенчук, 2017].

Метою статті є представлення результатів лінгвопрагматичного аналізу МА запрошення, актуалізованого засобами сучасної іспанської мови. **Завдання** розвідки передбачають спробу визначення МА запрошення та його місця в системі мовленнєвих актів іспанської мови, виявлення специфіки реалізації МА запрошення в іспаномовній лінгвокультурі. **Об’єктом** дослідження є МА запрошення в іспаномовній лінгвокультурі. **Предметом** дослідження є лінгвопрагматичні особливості реалізації МА запрошення засобами іспанської мови.

Виклад основного матеріалу дослідження. За даними Тлумачного словника української мови, запрошення – це: 1) дія за значенням запросити; 2) прохання (усне або письмове) зробити щонебудь, узяти участь у чомусь; 3) офіційна листівка, що є вхідною перепусткою на збори, концерт і т. ін. [Словник української мови, 1980].

Запрошення є однією з найбільш поширених форм соціалізації як в Іспанії, так і в усій Латинській Америці, тому реалізація МА запрошення у відповідному контексті виявляє яскраву етноспецифіку іспаномовної лінгвокультури.

Ми відносимо запрошення до спонукальних МА і вважаємо доцільним розглядати весь клас директивів-реквестивів як широкий спектр прагма-значеннєвих позицій на вісі інтенсивності директивного значення. На крайньому полюсі цієї вісі розташовані власне директиви (накази, команди, інструкції, приписи тощо), а на іншому – прохання, запрошення і т. п. Реалізуючись, передусім, у рамках так званої «цілеустановчої модальності», функціонально-семантична категорія імперативності вступає у складну взаємодію з іншими конституентами модального комплексу, зокрема з одиницями плану «волюнтаривної модальності» (характеристика ситуації з погляду її можливості, необхідності, бажаності), плану емоційної і якісної оцінки змісту висловлення, плану ствердження/заперечення [Афанасьєва, 2021]. При цьому слід брати до уваги і чинник вартісності, як його представляє у своїх максимах ввічливості Дж. Ліч [Leech, 1983, р. 107].

Представляючи та аналізуючи сутність і типологію МА, Дж. Серль звертав увагу на ритуалізований/рутинний характер використання певних МА. Такі МА, як вітання, прощання, вибачення, подяка, прохання, запрошення, є «базовими ритуалізованими формами комунікації» [Афанасьєва 2021, с. 122], які, як це показав Дж. Серль, нерідко набувають форму непрямих актів [Searle, 1999, р. 31]. Ця опосередкованість у вираженні основного прагматичного смислу привернула особливу увагу ученого і була детально проаналізована щодо логіко-комунікативної структури таких непрямих актів.

Уживання тих чи інших форм запрошення визначається, головним чином, конкретною типізованою ситуацією запрошення, кількість яких в іспаномовній лінгвокультурі досить велика, і параметрами такої комунікативної ситуації.

За сферою спілкування всі іспаномовні запрошення можна умовно розділити на два види: офіційні та неофіційні. Перші складаються за певними нормами і правилами, тоді як другі можуть бути неформальними: жартівливими, емоційними тощо.

За прагматичною функцією розрізняємо справжні та вдавані запрошення. Критерії відокремлення справжніх запрошень від несправжніх уперше були виділені в західній лінгвопрагматиці. Н. Вольфсон класифікує запрошення на два типи: однозначні та неоднозначні (unambiguous/ambiguous). На його думку, неоднозначні запрошення мають такі ознаки: а) час завжди залишається невизначеним; б) відповідь не потрібна (тобто немає запитання «так/ні»); в) майже завжди використовується модальний допоміжний засіб, як-от «повинен» або «мусиш». Прикладом неоднозначного запрошення може бути фраза: «Ми повинні колись зібратися» [Wolfson, 1989]. Е.Айзекс і Г. Кларк на позначення другого типу цього МА ввели поняття «вдавані запрошення» (ostensible invitations) і запропонували визначати їх за п'ятьма основними критеріями: 1) удавання (тобто запрошувач робить вигляд, що робить щире запрошення); 2) взаємне визнання (тобто взаємодіючі сторони взаємно визнають процес удавання); 3) змова (тобто запрошений належно реагує на удавання запрошувача); 4) амбівалентність (тобто на запитання «Ви справді це маєте на увазі?» запрошувач не може щиро відповісти ні «так», ні «ні»); 5) основна мета запрошувача є прихованою [Isaacs, Clark, 1990, р. 496–497]. Удавані запрошення часто діють як показні або ритуальні. Такі запрошення не супроводжуються обговоренням деталей, їхня мета є фатичною. На прагматичному рівні такі запрошення є лише висловлюваннями добрих намірів і не більше, їхня прагматична функція – демонстра-

ція симпатії того, хто говорить щодо співрозмовника [Isaacs&Clark 1990, р. 463].

Детальний розгляд іспаномовного запрошення почнемо з позиції статусної нерівності, або комплементарних відносин між комунікантами, тобто коли один із них має вищу позицію у суспільстві, ніж інший. До структури такого запрошення в іспанській мові часто входить дієслово *invitar*, яке нерідко функціонує у поєднанні з дієсловами *querer* та *gustar*, які використовуються у різних модально-часових формах, що безпосередньо впливає на модальні та стилістичні характеристики висловлювання. Слід зауважити, що використання дієслова *querer* у формі умовного способу – *quisiera* (*quisieramos*), а дієслова *gustar* у формі простого потенціалу – *me(nos) gustaría* надає висловлюванню особливого ступеня ввічливості. Проілюструємо це положення двома прикладами:

– *Quisiéramos invitarle a nuestra noche semanal de póker.*

– *Sí, claro* [Fr. García Pavón. El hijo de madre en línea].

– *¿Sabes, que durante las vacaciones haré un viaje a tu tierra?*

– *¡Qué bien! ¿Por mucho tiempo?*

– *Tres días.*

– *Pues le invito a nuestra casa. Me gustaría que conociera a mi familia. Sería para nosotros un honor recibirlo en casa* [E. Pardo Bazán. Colección de cuentos en línea].

Іноді замість дієслова *querer* використовується його синонім *desear*, найчастіше у формі *deseo* або *desearía*: *Deseo invitarte a...; Desearía...* В офіційній обстановці, переважно у мові інтелігентів похилого віку, зустрічається використання дієслова *invitar* у постпозиції до виразу *Tengo (tenemos) el gusto de...* або до імперативної форми від дієслова *permitir* – *Permítame(nos) invitarle a ...* Констатуємо й уживання дієслова *invitar* у поєднанні з різними модально-часовими формами дієслова *poder*. У такому разі запрошення оформлюється пропозицією у формі запитання і також має підкреслено ввічливе значення: *¿Puedo (podemos) invitarle (les) a...? ¿Podría (podríamos) invitarle (les) a...?*

Проведене дослідження дає можливість констатувати високу частотність використання таких форм запрошення, як: *Le esperamos en casa; ¿Acepta(s) una invitación a mi casa?; Quedáis invitados*:

– *Entonces, le esperamos en nuestra casa con su esposa.*

– *Muchas gracia. Estaremos sin falta* [E. Pardo Bazán. Colección de cuentos en línea].

– *Luisa, esta tarde tenemos la fiesta de despedida de soltero de Antonio. Quedáis invitados tu hermano y tú.*

– *Muchas gracias. ¿A qué hora es?*

– *A eso de las siete comenzará. Es en casa. Estaremos sin falta* [A. M. Matute. Todos mis cuentos en línea].

Розглянемо форми запрошення в умовах симетричних відносин між комунікантами. Аналіз ілюстративного матеріалу виявив, що у повсякденно-розмовному мовленні некатегоричне запрошення актуалізується запитальними пропозиціями, до структури яких входять такі обороти, як: *¿Qué le(te) parece si...? ¿Por qué no ...? ¿Qué tal si...? ¿Y si fuéramos a ...?* Дані висловлювання містять у собі додатковий відтінок поради, обговорення тієї чи іншої пропозиції зі співрозмовником. Наприклад:

– *¿Qué te parece si salimos a cenar, mamá?*

– *Muy bien. Por aquí hay un sitio nuevo no muy caro que está* [P. Martín Lora- Tamayo. Pepe va a Cabo Verde en línea].

– *¿Qué tal si los dejamos a todos y nos vamos a tomar una copa?*

– *Eh, ¿por qué no?* [Fr. García Pavón. El hijo de madre en línea]

Спостереження за діалогами, які включають запрошення, дають можливість стверджувати, що у повсякденно-розмовному мовленні, нерідко в ситуації прощання, використовуються форми запрошення, що включають до свого складу дієслова *venir* або *pasar* у наказовому способі: *Venga(ven) a casa; Venga(ven) más a menudo (a verme/nos); Pase(pasa) por casa; Pátese (pásate) por casa; Venga(ven) a visitarme(nos); Pase(pasa) a verme/nos*. В окремих випадках дієслово *venir* у формах запрошення додому використовується в інфінітиві *Cuando quiera(s) puede(s) venir...* Ця конструкція завдяки дієслову *poder*, що входить до її складу, має також додаткове значення дозволу:

– *Oye, Miguel, cuando quieras puedes venir a verme. Mi casa es tu casa.*

– *Gracias, chico* [A.M. Matute. Todos mis cuentos en línea].

Аналіз мовного матеріалу засвідчив, що нерідко в постпозиції (рідше в препозиції або інтерпозиції) до цих реплік додаються різні словосполучення типу: *Cuando quiera(s); Cuando le(te) venga bien; En cualquier momento; De vez en cuando*.

Широковживаними є непрямі МА запрошення, які оформлюються дієсловами *querer, apetecer, tomar* і питальними конструкціями *¿Por qué no...?; ¿Qué te parece?*

– *Oye, mira, te llamo porque me han dado unas invitaciones para un concierto de música brasileña, ¿te apetece venir?*

– *Bueno, pero espero que no sea muy largo* [P. Martín Lora- Tamayo. Pepe va a Cabo Verde en línea].

Окрім вищенаведеного, було встановлено специфічні форми запрошення, метою яких є запропонувати щось співбесіднику, до них можна віднести *¿Gustas?; ¿Gusta usted?; ¿Gustáis?* Не comprado una caja de chocolates muy ricos. *¿Gustas? Podemos ir al estreno de la película hoy. ¿Gustáis?* [CORPES XXI]

МА запрошення в іспаномовній лінгвокультурі найчастіше оформлюється за допомогою оповідальних речень стверджувальної форми (*las oraciones performativas*), наприклад: *«Te invito a cenar», «Te invito a mi fiesta»* [CORPES XXI]. Частотним є використання імперативу (*el imperativo*) для оформлення запрошення, наприклад: *«Tómate algo»* або *«Ven a mi casa durante el verano»* [CORPES XXI]. Також не стоять осторонь питальні речення різного типу (*los actos de hablas interrogativos*). Питання типу *«¿Te apetece/apetecería venir a la despedida de soltero el viernes?»* або *«¿Por qué no vienes a recogerme a la oficina y hablamos de nuestras vacaciones?»* є дуже вживаними, особливо серед людей, які не є близькими один одному.

Щодо особливостей оформлення МА запрошення в Латинській Америці слід відзначити частотність використання дієслівних форм на *vos*: *¿Te copás y venís a la fiesta el sábado?; Che, ¿querés sumarte al asado el domingo en casa?; Oíme, ¿te prendés para ir al cine el viernes?* [CORPES XXI] та вживання конструкції *ir+a+infinitivo* замість *Futuro Simple: Vamos a tomar (una copa)/a copear/de copeo/ a ir de copeo/ a echarnos un trago: Vamos a tomar una copa y discutir esto como personas civilizadas* [CORPES XXI].

Синтагматична парність МА запрошення і прийняття/відмови найчастіше є обов'язковою. Проведений аналіз свідчить, що у разі висловлювання згоди на запрошення носіями використовуються конструкції *Sí; Vale; Muy bien; De acuerdo; Fenomenal; ¡Por supuesto!* Окрім цього, у розмовному мовленні серед молоді доволі розповсюджені такі форми, як: *¡Eso!; ¡Guay!; ¡Chachi!; ¡Aja!* Щодо відмови було встановлено, що у розмовному мовленні вона найчастіше оформлюється за допомогою таких конструкцій: *No, no puedo; No, no quiero*, та часто для пом'якшення відмови використовуються стереотипні висловлювання типу *Lo siento mucho, Lo lamento* і тд.

Висновки. У результаті дослідження доведено, що вживання тих чи інших форм запрошення визначається параметрами комунікативної ситуації. Найпоширенішими формами іспаномовного запрошення в умовах статусної нерівності є конструкції з уживанням дієслова *invitar*, яке часто вживається у поєднанні з *querer, desear, gustar* та *poder*, найчастіше у формі простого потенціалу. Найбільш уживаними конструкціями запрошення

з позиції симетричних відносин є ті, що містять у своїй структурі дієслова *dejar, quedar*, а також непрямі запрошення, які часто оформлюються за допомогою дієслів *querer, apetecer, tomar* та питальних конструкцій *¿Por qué no...?; ¿Qué te parece?*

Установлено специфічні форми запрошення, метою яких є запропонувати щось співбесіднику, до них можна віднести *¿Gustas?; ¿Gusta usted?; ¿Gustáis?* На граматичному рівні відзначимо, що іспаномовний МА запрошення здійснюється за допомогою виконавчих речень (*Las oraciones performativas*), імперативу (*El imperativo*), асертивних та питальних мовленнєвих конструкцій (*Los actos de hablas asertivos e interrogativos*).

Перспективу подальших розвідок убачаємо в зіставному дослідженні МА, показових для різних мовно-культурних ареалів із метою встановлення спільного та відмінного у специфіці їх функціонування.

ЛІТЕРАТУРА

- Афанасьєва О.М. Прагматика ритуалізованої англомовної комунікації : дис. ... докт. філол. наук : 10.02.04. Київ, 2021. 585 с.
- Баллі Ш. Загальна лінгвістика та питання французької мови. Київ : АН УРСР. 1955. С. 43–48.
- Гладуш Н.Ф. Синтагматика мовленнєвих актів. *Сучасна філологія: актуальні питання і перспективи дослідження* : зб. матеріалів доп. учасн. Міжнар. наук.-практ. конф. Люблін, 2017. С. 75–78.
- Карабан В.И. Сложные речевые акты как речевые единицы : автореф. дис. ... д-ра філол. наук. Киев, 1989. 39 с.
- Ківенко І.О. Мовленнєвий акт подяки: прагмалінгвістичний аналіз (на матеріалі англійської мови) : дис. ... канд. філ. наук : 10.02.04. Одеса, 2018. 226 с.
- Книшова Я.О., Михайлова К.В. Мовленнєвий акт компліменту в англомовному діалогічному дискурсі. *Вчені записки ТНУ ім. В.І. Вернадського. Філологія. Соціальні комунікації*. 2020. Т. 31(70). № 2(2). С. 108–112.
- Коваленко І.В. Фатичні мовленнєві акти в англомовному дискурсі: лінгвопрагматичний аспект. *Наукові записки. Філологічні науки*. 2017. Вип. 151. С. 112–116.
- Кузенна Н.М. Мовленнєвий акт «прохання» в сучасній англомовній лінгвокультурі. *Нова філологія*. 2012. № 54. С. 45–48. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Novfil_2012_54_13
- Мазєпова О. Мовленнєві акти «пропозиції» та «відмови» у складі комунікативної поведінки носіїв перської мови. *Вісник Київського національного університету ім. Тараса Шевченка. Східні мови та літератури*. 2022. С. 17–24.
- Павлик Н.В. Фатичні мовленнєві акти завершення контакту у зіставному аспекті. *Наука та освіта: новий вимір. Філологія*. 2015. № 3(10). С. 80–83.
- Панчук Л.В., Матвейко О.В. Вербалізація агресії: лексико-семантичний аналіз мовленнєвих актів погрози. *Теорія та історія соціальних комунікацій*. 2024. № 3(2). С. 71–79. URL: https://www.philol.vernadskyjournals.in.ua/journals/2024/3_2024/part_2/14.pdf
- Пасенчук Н.В. Мовленнєві акти в перекладі: теоретичний аспект. *Філологічні науки*. 2017. № 7. С. 137–139.
- Пожар А. Мовленнєві акти експресивів у міжнародно-правовому дискурсі: типи, структура і функції. *Львівський філологічний часопис*. 2022. № 10. С. 109–114. URL: <https://journal.ldubgd.edu.ua/index.php/philology/article/view/2386>
- Почепцов О.Г. Речевой акт и организация дискурса. *Вісник Київського державного університету ім. Тараса Шевченка*. 1988. № 2. С. 47–51.
- Приходченко О.О. Мовленнєвий акт у світлі міжкультурної комунікації. *Львівський філологічний часопис*. 2023. № 13. С. 152–157.
- Приходько Г.І. Оцінні мовленнєві акти в типології мовленнєвих актів. *Львівський філологічний часопис*. 2017. № 1. С. 71–74.
- Словник української мови : в 11 т. Київ : Наукова думка, 1970–1980. Т. 3. С. 282.
- CORPES XXI: Corpus del Español del Siglo XXI. Real Academia Española. URL: <https://www.rae.es/banco-de-datos/corpes-xxi>
- Isaacs E.A., Clark H.H. Ostensible invitations. *Language in Society*, 1990, 19(4), pp. 493–509.
- Leech G.N. Principles of Pragmatics. London: Longman. 1983. 250 p.
- Martín Lora-Tamayo P. Obras completas. URL: https://www.cervantesvirtual.com/portales/pedro_martin_lora_tamayo/
- Matute A.M. Obras completas. URL: https://www.cervantesvirtual.com/portales/ana_maria_matute/
- Pardo Bazán E. Obra literaria completa. Wisehouse Publishing. URL: <https://www.wisehouse-publishing.com/project/emilia-pardo-bazan-obra-literaria-completa/>
- Searle J.R. Expression and Meaning: Studies in the Theory of Speech Acts. Cambridge: Cambridge University Press. 1979. 197 p.
- Searle J.R. Expression and Meaning. Cambridge: Cambridge University Press. 1999.
- Searle J.R. Making the Social World: The Structure of Human Civilization. Oxford : Oxford University Press. 2010. 224 p.

27. Searle J.R., Vanderveken D. Foundations of Illocutionary Logic. Cambridge: Cambridge University Press. 1985. 227 p.
28. Sparks N. Safe Haven. NY: Grand Central Publishing. 2010. 344 p.
29. Wierzbicka A. English Speech Act Verbs: A Semantic Dictionary. Sydney: Academic Press. 1987. 398 p.
30. Wolfson, N. Perspectives: Socio-linguistics and TESOL. Cambridge: Newbury House. 1989.

REFERENCES

1. Afanasieva, O.M. (2021) Prahmatyka rytualizovanoi anhlohovnoi komunikatsii [Pragmatics of ritualized English-language communication]. Doctoral thesis. Taras Shevchenko National University of Kyiv. 585 p.
2. Balli, Ch. (1955) Zahalna linhvistyka ta pyttannia frantsuzkoi movy [General linguistics and issues of the French language]. Kyiv: Vydavnytstvo AN URSR. pp. 43–48.
3. Gladush, N.F. (2017) Syntahmatyka movlennievkykh aktiv [Syntagmatics of speech acts]. *Modern filology. Relevant issues and prospects*: Practice conference of Maria Curie-Skłodowska University. pp. 75–78.
4. Isaacs, E.A. and Clark, H.H. (1990) Ostensible invitations. *Language in Society*, 19(4), pp. 493–509.
5. Karaban, V.I. (1989) Slojnye retchevye akty kak retchevye edynitsy [Complex speech acts as speech units] Abstract of Doctor of Philological Sciences dissertation, Kyiv, 39 p.
6. Kivenko, I.O. (2018) Movlennieviy akt podiaky: prahmalinhvistychnyi analiz (na materialy anhliiskoi movy) [Speech act of gratitude: Pragmalinguistic analysis (based on English language)]. Candidate's thesis. Odesa I.I. Mechnikov National University. 226 p.
7. Knyshova, Ya.O., & Mykhailova, K.V. (2020) Movlennieviy akt komplimentu v anhlohovnomu dialohichnomu dyskursi [The speech act of compliment in English-language dialogic discourse]. *Vcheni zapysky of V.I. Vernadsky Tavrida National University. Filolohiia. Sotsialni komunikatsii*, vol. 31(70), № 2(2), pp. 108–112. URL: <https://doi.org/10.32838/2663-6069/2020.2-2/19>
8. Kovalenko, I.V. (2017) Fatychni movlennievi akty v anhlohovnomu dyskursi: linhvo-prahmatychnyi aspekt [Phatic speech acts in English-language discourse: A linguopragmatic aspect]. *Naukovi zapysky. Filolohichni nauky*, № 151, pp. 112–116.
9. Kuzenna, N.M. (2012) Movlennieviy akt «prokhannia» v suchasni anhlohovni linhvokulturi [Speech act of «request» in modern English linguoculture]. *Nova filolohiia*, № 54, pp. 45–48. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Novfil_2012_54_13
10. Leech, G.N. (1983) Principles of Pragmatics. London: Longman. 250 p.
11. Martín Lora-Tamayo, P. Obras completas. URL: https://www.cervantesvirtual.com/portales/pedro_martin_lora_tamayo/
12. Matute, A.M. Obras completas. URL: https://www.cervantesvirtual.com/portales/ana_maria_matute/
13. Mazepova, O. (2022) Movlennievi akty «propozytsii» ta «vidmovy» u skladi komunikativnoi povedinky nosiiv perskoi movy [Speech acts of «suggestion» and «refusal» in the communicative behavior of Persian speakers]. *Visnyk of Taras Shevchenko National University of Kyiv. Skhidni movy ta literatury*, pp. 17–24.
14. Panchuk, L.V., & Matveiko, O.V. (2024) Verbalizatsiia ahresii: leksyko-semantychnyi analiz movlennievkykh aktiv pohrozy [Verbalization of aggression: lexico-semantic analysis of threat speech acts]. *Teoriia ta istoriia sotsialnykh komunikatsii*, 3(2), pp. 71–79. URL: <https://doi.org/10.32782/2710-4656/2024.3.2/12>
15. Pardo Bazán, E. (2000) Obra literaria completa. Wisehouse Publishing. URL: <https://www.wisehouse-publishing.com/project/emilia-pardo-bazan-obra-literaria-completa/>
16. Pasenchuk, N.V. (2017) Movlennievi akty v perekhlyadi: teoretychnyi aspekt [Speech acts in translation: theoretical aspect]. *Filolohichni nauky*, № 7, pp. 137–139.
17. Pavlyk, N.V. (2015) Fatychni movlennievi akty zavershennia kontaktu u zostavnomu aspekty [Phatic speech acts of contact termination in comparative perspective]. *Science and Education a New Dimension. Philology*, № 3(10), pp. 80–83.
18. Pocheptsov, O.H. (1988) Rechevoi akt i orhanyzatsiia dyskursu [Speech act and discourse organization]. *Visnyk of Taras Shevchenko National University of Kyiv*, № 2, pp. 47–51.
19. Pozhar, A. (2022) Movlennievi akty ekspresyviv u mizhnarodno-pravovomu dyskursi: typy, struktura i funktsii [Expressive speech acts in international legal discourse: types, structure and functions]. *Lvivskyi filolohichniy chasopys*, № 10, pp. 109–114. URL: <https://journal.ldubgd.edu.ua/index.php/philology/article/view/2386>
20. Prykhodchenko, O.O. (2023) Movlennievi akty v mizhkulturnii komunikatsii: teoretychni aspekty [Speech acts in intercultural communication: theoretical aspects]. *Lvivski filolohichni chasopys*, № 13, pp. 152–157.
21. Prykhodko, H.I. (2017) Otsinni movlennievi akty v typolohii movlennievoho akty [Evaluative speech acts in the typology of speech acts]. *Lvivskyi filolohichniy chasopys*, №1, pp. 71–74.

22. Real Academia Española. CORPES XXI: Corpus del Español del Siglo XXI. URL: <https://www.rae.es/banco-de-datos/corpes-xxi>
23. Searle, J.R. (1979) *Expression and Meaning: Studies in the Theory of Speech Acts*. Cambridge: Cambridge University Press. 197 p.
24. Searle, J.R. (1999). *Expression and Meaning*. Cambridge. New York: Cambridge University Press.
25. Searle, J.R. (2010) *Making the Social World: The Structure of Human Civilization*. Oxford: Oxford University Press. 224 p.
26. Searle, J.R., & Vanderveken, D. (1985) *Foundations of Illocutionary Logic*. Cambridge: Cambridge University Press. 227 p.
27. *Slovnyk ukrainskoi movy (1970–1980)* [Dictionary of the Ukrainian Language]. Kyiv: Naukova dumka, vol. 3, p. 282.
28. Sparks, N. (2010). *Safe Haven*. NY: Grand Central Publishing. 344 p.
29. Wierzbicka, A. (1987) *English Speech Act Verbs: A Semantic Dictionary*. Sydney: Academic Press. 398 p.
30. Wolfson, N. (1989). *Perspectives: Socio-linguistics and TESOL*. Cambridge: Newbury House.